

KIARA CROFT

Tenger

Sokszor úgy érzem, olyan a lelkem, mint a tenger. Hullámszó, néha viharos, néha csendes, néha szétdúlna mindent, ami közelebe kerül, néha megnyugvást adó annak, aki elmerül benne, néha tékozló, néha harcoló, néha nyughatatlan, néha csendes. Néha vihartól tomboló, néha nap ragyogásába merülő. Néha átlátszó, sekély a vize, néha sötét, haragos zöld. Néha napot visszaverő, néha borús felhők alatt kereső.

Hullámszó a lelkem, amióta megszülettem. Mindig magányos voltam, vagyok, leszek. Talán mert túl bonyolultak az érzéseim, amiért soha senki nem ért meg. A lelkem kifürkészhetetlen, szenvedélyes, néha magába boruló. Néha örülő, néha szenvedő. Néha kérkedő, néha kérlelő. Néha szerető, néha szerethető. Néha gyűlölni tudó, néha gyűlölve levő.

Már tudom, hogy akinek nyitott könyv lennék, annak zárt könyvnek tűnök. Akinek kezébe adom a kulcsot, nem talál bele a zárba. Ha kinyitja a lelkem kapuját, elvész a rengetegben...

Édesanyámnak...

Merre vagy most, nem tudom.
Remélem, hogy most is látod,
mit érted teszek, emlékednek,
mi élve neked nem jutott.

Merre vagy most, nem tudom.
Talán fentről is rám mosolyogsz,
olyan, mintha itt lennél velem,
a nap is kisüt, ha rád gondolok.

Merre vagy most, nem tudom.
De már nem szenvedsz utadon,
emlékeimben őrzöm életed,
kár, hogy csak 56 évéd múltott.

Merre vagy most, nem tudom.
Talán a kis ruhát még horgolod?
Néha még látom, ahogy fekszel,
a gyógyulást vagy a megváltást várod.

Merre vagy most, nem tudom.
Bármit adnék – ugye, tudod? –,
hogyszer még lássalak...
Gyere vissza. Ugye, álmodom?!

Édesanyámnak...

Mondd, hogy még itt vagy velem,
s csak álmodom, hogy már nem is létezel.
Mondd, hogy ha felhívlak,
Ugye, felveszed a telefont nekem?

Mondd, hogy nem csak álmodtam veled,
s horgolod a kis nadrágot csendesen.
Néha megszunnyadva,
Néha éjszakákba merülve.

Anyu! Itt vagy? Kereslek...
Telefonba' keresem a nevedet.
... „Anyuci örökké” - megvan,
hívnálak, de talán most pihensz.

Nem akarok felébredni, rémálom ez nekem,
Mondd, hogy nem lehet!
S csak álmodtam,
álmodom, hogy lelked már messze...

Anyukám...gyere vissza, kérlek!
Ne hagyj árván itt a mélybe',
gyűlöllek...
Magamra hagytál az életbe'...

Utolsó napok édesanyámnak

Senki nem űzheti fájdalمام el,
visszahozni holtat már nem lehet.
Talán álmodtam utolsó órákat veled,
talán itt van még, s ágyában pihen.

Látom magam előtt még akkor éjjel,
amikor hitt magában s bennem,
... „Remélem, én is egy csoda leszek”,
írta éjjel sms-ben nekem.

Hittem, hogy hazudnak a tények,
de akkor senki nem hitt nekem.
Mindenki ellenem érvelt,
talán féltek, hogy igazam lesz.

Apukám is kért, ne gerjesszek félelmet,
halkan súgtam, neki már nem sok esélye.
De hiába, ő még reménykedett,
hitte, hogy rákot legyőzni lehet.

Aztán, ahogy múltak hetek el,
s anyukám egyre jobban robbant le,
S azt kérte akkor tőlem,
... „Siess a születésnapomra” – akkor már féltem.

Aznap éjjel sírva sms-ben kértem,
... „ígérd meg, anyu, nem halsz meg”,
De válaszbán ígéretet hiába reméltem,
a verset, mit küldtem, megköszönte.

Talán akkor ő már érezte,
s megvárta a pár napot, míg Pestre felértem.
Tortából akkor még jóízűen evett,
marasztalt volna, de már mennem kellett.

Két nap múlva telefonon kaptam a híreket,
anyu már nincs magánál – mama mondta, emlékszem.
S aznap vonatra ülve, félve
utaztam vissza Budapestre.

A négy nap, mit még vele tölthettem,
nem tudtam, hallja-e, mit suttogok mellette.
Tudtam, hogy lassan már vége,
de mégis, akkor még reménykedtem.

Minden éjjel a fájdalmas nyögésére keltem,
minden nappal az életéért küszködtem.
Az a négy nap így telt el,
Míg egyre jobban a végét éreztem.

Azon a reggelen arra keltem,
tudtam, hogy már csak órái vannak az életben.
Masszíroztam, a végtagjai már kékültek,
szeme is elsárgulni kezdett.

Párszor felráztam lélegzetvételre,
kezdte feladni már a szervezete.
Egy pillanatra mentem csak el mellőle,
mikor apu mondta, teljesült a kérésem.

Az Istentől előtte éjjel azt kértem,
édesanyám addig menjen el,
míg ott lehetek én mellette,
s túlvilágra még átsegíthetem.

Meghalt, olyan hihetetlen,
kérdeztem aputól, ez biztos lehet?
Azt mondta, már nem lélegzik, s pulzusa sincsen,
így biztossá vált, hogy akkor ott vége.

Fájdalmamban akkor sírni is képtelen lettem,
olyan furcsa nyugalom árasztotta a lakást el,
talán az a határtalan szeretet,
mit ember adni életében képtelen.

Ott feküdtem az ágyon mellette,
kezét fogtam, s sírt a lelkem,
ahogy elvitték végignéztem,
s a Bibliát gyorsan felütöttem.

... „S az a hang, amelyet az égből hallottam,
ismét szólt hozzám, és ezt mondta:
Menj el, és vedd azt a nyitott könyvet,
amely a tengeren és földön álló angyal kezében van”

Ezeket a sorokat sírva olvastam fel,
miközben a koporsót már vitték az ajtón kifelé.
Kiabáltam volna, hogy még ne!
De hang már nem jött a torkomból kifelé.

Valami összetört most bennem,
lelkem adtam volna, de reménytelen.
Hittem, hogy eggyé olvad majd benned,
s meglátod, amit én most érzek.

Reméltem vigaszt s igaz szerelmet,
talán te elviszel oda, ahova más sohasem.
Álmodtam békét, örömet csak veled,
megváltást, türelmet, életnek értelmet.

Bízam: utad, utam idővel egy lesz,
céljaim is büszkén majd viseled.
Megérted, amiért most harcolva élek,
akarod megismerni zilált lelkemet.

Azt hittem, önzetlenül majd szeretsz,
hogy utamat akarod közösen veled.
Hogy lelkünket idővel egygé teszed,
boldogságban, együtt haladva előre.

Mit érek neked?

Nem tudom, mit ér neked az élet,
nekem boldogságot érne veled.
Nem tudom, miért távolodsz el tőlem,
nekem sok harcom van veled.

Nem tudom, mit érek még neked,
nekem te igaz szerelmet, kedves.
Nem tudom, akarsz-e még velem
boldogságot találni az életben.

Nekem te egészben kellesz,
de te csak a tested adod nekem,
de azt sem mindig kapom meg,
csak ha neked szükséges.

Míg te alszol...

Míg te nyugodtan alszol, gondtalan,
én egyedül sírok, magányosan.
Halk szuszogásod hallgatva
gondolataim máshova kalandoznak.

Míg te másik oldaladra fordulva
mélyen alszol, nyugodva,
én zuhanok le, hontalan,
lelkem szétszakadva, meghalva.

Miért kell?

Miért kell könyörögve kérnem,
miért kell esedeznem érted;
Miért kell ellenem tenned,
miért kell elűznöd lelkelem;

Miért kell gyűlölni engem,
miért kell hidegnek lenned;
Miért kell bántani téged,
miért kell bántanod engem?

Utam

Fáradtan most hazatérek,
lelkem bolyong a semmisségben.
Ezernyi feladat vár még engem,
segítek, némán, ahol csak kell.

Közben utamról nem tévedek,
bár erőm már szinte semmi sem.
De annak, ki bennem bízna-remélne,
nem fordítanék hátat sosem.

Ha eltűnnék a rengetegben,
valaki majd keressen meg,
s az ajtót nyissa rám, ha meglel,
ne hagyjátok, hogy elveszek.

Most kicsit megfáradva keresem,
keresem utam, de nem lelem.
Kicsit magányba menekülve,
teszem a dolgom, mert kell.

Boldog vagyok, azt hiszem,
csak fáradt testem-lelkem.
Pihenni, most nem tehetem,
dolgom van még sok, úgy érzem.

Nem engedlek

Én téged már soha el nem engedlek,
ha már utálsz, még akkor sem.
Tudom, hogy sokszor ellenkezel,
de szíved mélyén mindig szeretsz.

Én téged már soha el nem engedlek,
most fáradt, tudom, tested - lelked,
pihenj csak, amíg még lehet,
de vigyázz, magad mellől el ne engedj,

Én téged már soha el nem engedlek,
tudod, én igazán szerettelek,
ha észrevennéd sok küzdelmem,
megértenéd, miért is teszem.

Én téged már soha el nem engedlek,
... „örökkön örökké” – gyűrűbe vésetted.
Én ezt bárhol, bármikor magamon viselem,
ha megalázol, akkor is te kellesz nekem.

Elmenni végleg

Keresem, de nem találom meg,
hova lett a lelkem, mondd, belőled?
Félek, elveszítesz...
mi lesz velem nélküled....

Talán jobb lenne elmenni messze,
ahová egyedül mehetek,
ahova ha elmennék,
talán rájönnél, mit jelentek...

A fény a sötétségben,
tudod, az út vége...
Ahonnan már nem jövök vissza,
s életed élheted...

Talán jobb lenne mindenkinek,
ha anyu után mennék messze el...
Talán az ő ölébe hajthatnám fejem,
végtelen, határtalan szeretet emel majd fel...

Te nem tudod, az élet mit jelent,
hogy vigyázni kell arra, ki fontos volt neked,
Te nem tudod ...magányos lelkem...
nem tudod... mondd, mért teszed ezt velem!...

Édesapámnak!

Harminckét évem elvetted,
visszahozni már nem lehet.
Elvitted álmod messzire,
előlről kezdek újra el.

Harminckét évem elvetted,
hazugságban éltem veled,
nevedet, mit eddig viseltem,
visszaadom, ezt te kérted.

Harminckét évem elvetted,
jövőmben te már nem leszel.
Elengedlek utadon előre,
emlékem őrizd, ha kell.

Harminckét évem elvetted,
most továbblépek, mert kell.
Őrzöm arcod mélyen bent,
köszönöm neked az életet.

Harminckét évem elvetted,
búcsút intek most neked,
Élj boldogan nélkülem,
egy lánnyal már kevesebb.

Múlt

Napsugárban ébredek,
köddé vált életem.
Mi eddig volt,
már a múlté lett.

Sötét felhők fölöttem
gyűltek most össze,
keresem a napot,
de szinte odalett.

Friss zápor testemet
frissíti most fel,
gondolatom
teljesen kusza lett.

Múltra nézni sohasem,
előre nézni kell.
Arcomon,
legördül egy könnycsepp.

GÁRDONYI ZSUZSANNA: ...SZŰK ITT